

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ разом з ілюстр. додатком „Неділя“ виносить:
на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
„ місячно — „ 85 „
для заграниччя 15 рублів або 24 франків.
Поодинокі числа по 6 кр.
в бюрі газет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

у вівторок, четвер, суботу і неділю.

Редакция і Адміністрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куда всі дописи адресувати належить. — Бюре редакції отворене щодня від 8. рано до 8. вечером

СТАМБУЛОВ.

Ще тоді, коли з рук політичних ворогів згинув міністер болгарский Белчев, казали що убийники помилилися в особі і замість Стамбулова убили Белчева. Небавом потім в Царгороді згинув з рук убийників Вулкович, права рука Стамбулова. А дня 15. с. м. вечером, коли Стамбулов вертав з клубу „Унія“ в Софії, на улиці досягнула і його рука убийників. Стамбулова покалічили так тяжко, що зразу не було ніякої надії удержати его при життю. Ему відтято обі руки і він довго лежав без пам'яті, покровавлений страшенно. За які-ж то провини політичні вороги переслідують так Стамбулова і его прихильників?

Стамбулов був тим чоловіком, що здувив революцію, яка в свій час повстала була против Александра Батенберга з намови російських посіпак. Він зложив контрреволюцію і спровадив князя Александра наново до краю. Стамбулов був тим, що по зреченю князя Александра управляв краєм і потайки вишукав князя Фердинанда Кобурского та посадив его на престолі Болгарії против волі Росії. Стамбулов був тим, що будучи президентом міністрів особистим своїм впливом потрапив змінити

конституцію і дав змогу князеві подружити ся та утворити династію. Отже Стамбулов був головою і душею політики болгарської, зверненої против Росії.

Тимчасом настали інші часи. Росія не хотіла признати князя Фердинанда. Щоби її переблагати, усунуто торік Стамбулова зі всіх урядів, пороблено різні заходи, щоби приподобати ся Росії і в хвили, коли прихильник Росії, болгарский митрополит Климентий разом з депутацією складав вінець на домовині царя Александра III. в Петербурзі, в Софії трохи на смерть не убито ворога Росії, Стамбулова. Дивно зложили ся ті обставини, так дивно, що мало хто хоче вірити, щоби Стамбулов згинув з якоїсь особистої мести; всі кажуть, що се убийство має характер політичний, подібно, як убийство Белчева і Вулковича. Стамбулов не раз казав, що его жде така сама доля, як тих двох приятелів і здійснили ся его слова.

В понеділок дня 15. с. м. вечером вертав Стамбулов о 8. годині з клубу „Унія“ разом з Петковом до дому і сіли до наймленого фіякра. На кізлі сів старий слуга Стамбулова Гунчо. Коли они їхали, іншло дорогою як до помешканя Стамбулова чотирох людей, двох по однім а двох по другім боці улиці. Коли

они вже доїздили до дому, кинулось двох із тих людей до коней і задержали їх, а двох озброєних в ганджар і широкий ніж турецкий кинулось на Стамбулова і стали его рубати по голові а опісля так ему руки порубали, що аж треба їх було відоймати. По замаху пустились злочинці втікати а слуга Стамбулова біг за ними, але поліція его задержала і арештувала. Недалеко від місця замаху стояло двох жандармів, але они ані не рушили ся.

Аж в кілька годин по замаху стала поліція слідити за злочинцями, та, розуміє ся, і досі їх не вислідила, хоч правительство визначило за їх зловленє 10.000 франків нагороди. Правительство представляє сю подію яко факт особистої мести, але тому ніхто не вірить. Бєсть загальне переконанє, що то були наймлені убийники, лиш не знати в чийм інтересі они ділали: чи в інтересі Росії і російської партії, чи в інтересі кн. Кобурга і его правительства. Фактом єсть, що держави европейскі крім Росії і Франції, винують за се болгарське правительство.

Стамбулова привезено до дому безпритомного і зараз треба було приступити до ампутації рук. Около півночі відзискав він був притомність і навіть говорив, але в наслідок великого упливу

9) ПОНАД ДНІСТРОМ.

НОВЕЛЯ.

Написала

ЕВГЕНІЯ ЯРОШИНЬСКА.

—о—

(Дальше.)

— Де шурів, може миший; чи ти таємна правду знаєш, що шурів? — підхопив другий.

— Влюдий, що переривають другим бесіду нема ні шурів, ні миший, лиш сама солома — відповів перший флегматично.

Другий зробив ся, що не чує того компліменту, з котрого всі так сьміялись, що аж стодола трясла ся.

— Час вже вставати, братчики — сказав якийсь знов — панни вже певне давно повставали й чекають на нас.

— Добре їм чекати, коли они не пропустили через горло тільки Stoff-у як ми! Се чоловіка цілом знищило — сказав третій.

— Знаєте, що — відізвав ся Денис — тут недалеко Дністер, ходім хіба та скупаймо ся, може купіль вигонить шурів з голови.

— Славно! славно! — закричали хором паничі і схопившись почали убирати ся.

За годину прийшли всі сьвіжо вимиті, вичесані, причепурені; ніхто би був не пізнав, що се ті самі, що лежали в стодолі з блідими лицами та запаленими очима.

З вовчим апетитом кинули ся до снідання,

а попоївши добре позапалювали цигара і аж тоді почали за паннами обглядати ся.

Панни були вже повставали і пішли в ліс на прохід. Паничі побачили їх ясні сукні, як видніли ся зпомежи дерев і нуж собі в ліс! Небавом залунав воздух веселим сьміхом, жартами, сьпівами.

Орест не йшов в ліс. Галя сказала ему, що Мария й Ольга ще не приїхали. Отже сів собі коло Галицького і Емілії, що в чорній сукні дуже поважно виглядала, і дожидав свого щастя. Оно небавом появило ся. Мария знаючи, що Орест любить народний стрій, була убрана по народному. Орестові очі засіяли від вдоволення, він догадав ся, що то она для него так прибралась.

— Марийцю, прошу тебе йди та проси всіх з ліса до хати; тепер, коли вже матка й дружка приїхали, треба молоду в чипок убирати — сказала пані Радоска до Марії.

— Я піду з вами — сказав Орест — таже то так годить ся, щоби дружка з дружбою гостей просили.

Він подав їй руку і обоє пішли разом в ліс.

— Скажіть, чи любите ви мене ще? — запитав Орест, відійшовши кілька кроків від хати і не думаючи спитати ся до гостей.

— Я казала, що вас завжди буду любити — відповіла Мария червоноючи — то чому не мала би я вас нині любити?

— Я невірний; щастє, що ви мене любите, здає ся мені таке велике, що я все думаю, що то лиш чарівний сон, з котрого боюсь пробудити ся.

— Се не сон, а правда гарна, мила правда, мій любий Оресте — сказала дівчина, дивлячись ему в очі.

Він взяв її руку і поцілував.

— Шож ви на се, коли я сєї руки в ваших родичів просити буду.

Мария почервоніла ціла. — Я з охотою пристану — сказала ніжно.

— А ваші родичі?

— Пристануть на те також, коли побачать, що в тім мое щастє.

— А ви чи схочете на мене через рік чекати, бо тільки чаєс потрібно мені ще до укінчення моїх студій.

— Чому ні, я готова й довше чекати, лиш дивіть ся: будьте мені вірним.

— Аж до смерти — сказав Орест рішучим голосом. — Отже то так буде — почав знов — я тепер не буду з вашими родичами говорити; бо тут гамір, неспокій, але як прийду до дому, то напишу до вас лист з просьбою о вашу руку, ви покажете его родичам і розкажете про нашу любов, тай відпишете мені відповідь, на котру я разом з моєю родиною прийду, щоби з вами заручити ся, а за рік буде наше весіле.

Мария слухала его слів, мов би якої чудової музики, а коли він скінчив, стиснула горло его руку.

— Добре, я на все радо пристаю — сказала усьміхаючись і вже не гнівала ся, як він єї поцілував.

крови був так ослаблений, що не було надії удержати его при життю. Жінка Стамбулова, котра з донькою перебувала на проході, на вість о замаху на свого мужа приїхала до дому. В помещканю Стамбулова зараз по замаху з'явилися всі репрезентанти держав заграничних, але з членів болгарського правительства ніхто не прийшов.

Вість о замаху на Стамбулова зробила всюди крім Росії і Франції дуже пригноблює вражине. Берлинські і віденські круги політичні складають одвічальність за замах на теперішних керівників болгарської політики. В Білгороді суть переконані, що замах сей мав причини політичні і не вірять тому, щоби то була месть особиста. Більша частина французької преси тішить ся з замаху, бо тим способом усунено найбільшого противника Росії. Лиш одна *Liberté* каже, що ціла Європа відверне ся з відразою від Болгарії.

Ніхто ані князя Фердинанда, ані президента міністрів Стойлова, ані митрополита Климента не дасть під суд за замах на Стамбулова, але в остатніх часах в Болгарії складають ся річи так, що все показують на них як на моральних винуватків подібних пригод. Князь Фердинанд усуває Стамбулова, собране починає против бувшого регента процес, правительство не хоче Стамбулову видати пашпорту, щоби виїхав за границю на лічене, і хоть лікарі кажуть ему виїхати до Карлсбаду, він мусить остати ся в краю. Депутация собрана з митрополитом на чолі їде в Петербург благати прощення за непослух і невдячність і щоби заявити, що головний „грішник“ Болгарії вже не має значіння, а тут в хвили, коли та депутация має вдарити чолом перед царем, Стамбулов єсть майже — трупом. Се такий давний і нелюдський склад обставин, що історія болгарська проклена колись всіх тих, що до таких обставин причинили ся, а коли з тих проклонів дістане ся що й Стамбулову, то хіба за

те, що прикликав на престол чоловіка, зовсім не дорівнюючого попередникови Александрови. Нещасний Стамбулов і нещасний край, для котрого він працював і через котрий так марно погіб.

Стамбулов справді погіб. Передвчера іменню (дня 18. с. м.) прийшла вість з Софії, що він помер досвіта.

ДОПИСЬ.

—о—

3 Станіславава.

(Представлене аматорське для селян).

В неділю дня 7. с. м. відіграно в театрі руским в Станіславові штуку: *Задля святої землі*, перерібку п. Льва Лопатинського, артиста нашої сцени, з польської повісті Севера. З огляду на се, що штуку сю вибрано нарочно для селян, зібраних на сходинах Станіславської філії „Просвіти“, в котрій то ціли управа театру обнизила вступ для селян на 15 кр., годить ся дещо о представленю єї сказати. — Не місце однак в сій дописі розбирати цілу штуку; скажемо лиш загально, що як всі перерібки з повістей так і ся штука грішить недостатню живою акцією і представляє дуже малу вартість сценічну. Бо головний мотив: вказане горячого привязання нашого селянина до рідної землі, дуже взнеслий і поучаючий, особливо для деяких людей, що в часах послідних еміграцій посуджували наш нарід о легкодущне покидане своєї батьківщини, — то все-ж спосіб переведення мотиву, котрий може бути добрий а навіть драматизований в повісті, не може вдоволити вимог, які ставляє ся для твору сценічного. Ту жадає ся не тільки моралі, але й акції, в котрій розвивають ся і виповняють ся виведені в штуці характери. Сего власне в сій штуці нема, а ціла акція ограничає ся на паничій забаві в коршмі, на пересаднім заявлюваню любовних афектів героя і героїні, та огидливим, мерзким спокушваню молоді жінки вийтвським сином за посередництвом жида-арендаря. Хоч се можливе — бо щож на сьвітї неможливо? — то все-ж у нашого народу дуже річ незвичайна. Тому то присутній на представленю сільський нарід не міг в сій штуці добачити відтвореного життя свого, а бачив хіба сьміх та глузоване над ним. Бо-ж треба знати, що нарід наш і так переконаний, що виводжене селянина на сцені має

намір тільки насьмішку та глузоване, а пересвідчення иншого не міг він набрати з таких штук, які звичайно на представлення для селян вибирають ся, та зі способу відтворення тихже, майже завжди карикатурного. В таких штуках, які уважано штуками *par excellence* для народу, що їх давано при нагоді всяких зборів селянських, приміром: У краї нці і т. п. иньші немислимий хлоп без горівки, а так само і инішній. Тут цють в коршмі до обридженя, старі гадзи і паробки, гадзині, навіть вїтиха і дівчата за покотом, а вже за вїйтом і вїйтихою то жид носить горівку таки по дорозі, та ча-стуеть їх.

Не диво-ж, що нарід наш не бачить в театрі школи життя, а як сам виражає ся: туманство, кумедію та „витребеньки ланів“, котрі, щоб посьміяти ся, виводять на сцену пияного хлопца, та кажуть ему мов старому медведєви танцювати. Пиятика, се недуга нашого народу, наслідок его гіркої минувшини і хоть неулїчена ще цілком, то все-ж межи жіноцтвом та дівками лучає ся хіба дуже спорадично і то не на публичних місцях. До того-ж пиячене таке гуртове, коли де трафляє ся, повинно викликувати у нас скорше жаль і сочувство над ним, бо-ж се хіба докір для інтелігенції, що в такій місцевості ніхто над піднесенем того народу не працював. Дятого місцевостий таких для скараактеризованя нашого народу брати не годить ся.

Не знаю, чи ті, що намавляли селян до відвіданя театру, могли по першій акції сьміливо поглянути їм в очі? Се-ж бо верх грубої нечемности запросити когось до театру на то, що-б почастивати его таким любим компліментом: дивись мов, який ти паниця — художина чиста. Ну, але тут вже богато такі винна неоглядність виділу філії „Просвіти“, котрий маючи такі штуки як: *Учитель*, *Рябина*, *Украдене щастє* і иньші, не виміг на дирекції театру представлення одної з них, а позволив збувати селян будь чим. Справді жаль збирав дивити ся відтак, як ті люди по таким пірі духовім, що скінчив ся пів до 11. години, ждали до 4. години рано на залізничім двірці потягу, поневіряючись на камянім помості коритарів залізничих, тим більше, що по таких невгодах ждала їх дома тяжка будденна праця. Штука для селян, де би були представлені додатні сторони їх характеру, їх поважні родинні відносини, котрих чистоти і патріархальности береже нарід мимо зубожєня свого, та вїнци бориканє їх з нуждою та ріжними невгодами, мало-б велике значінє — і вплинуло би сильно на піднесенє почуття его придаленого достоїнства народного, та на жаль не вихіснувано так численного збору селян. Нагода проминула безкористно. Вина-ж тут не в злій волі, а лиш в за легким трактованю річи, котру треба більше серію брати.

На висше піднесені спостереженя звертаєм увагу і шап. автора штуки, котрий, ведений видко патріотизмом і любовию свого народу, попри тяжку свою працю на сцені та невгоди вандрівного життя, не жадує крихти вільного часу, яка ему лишає ся, щоб причинити ся до збогачєня репертуару театрального. До того можемо его лиш заохотити, бо посїдає він справді талант писательський і знанє бесіди народної. Піднесенем повисших хиб нехай не зражує ся; грішати ними автори і більші досьвідні в писаню. Загалом сказавши, належить п. Лопатинський до найсимпатичніших членів нашого дуже поважного персоналу театрального. Яко чоловік з висшим образованєм, загальним і спеціальним, не глядить на сцену як на жерело заробкованя, бо тое-ж о много користнійше найшов би при иньших інституціях, а з гідним признаня патріотизмом посвєчає свої сили, щоб сцену нашу поставити на висоті народної сьвятині, призначеної до сповненя важної задачі в розвою орґанізму народного. Дятого публіка руска, знаючи як тверда у нас служба народна на кождім полі, правдивою і щирою симпатією окружає п. Лопатинського і его подруги, а відзначєне его праці при конкурсї Дубравського приняла з правдивим вдоволенєм. Підносячи се, не можемо не висказати ему дружного „Щастє Боже“ на тім полі. Тяжко однак замовчати, що Руска Бєсїда у Львові не оцінює п. Лопатинського так, як він на се в повні заслугує. Дає ему платню просто понижаючу (40 злр.), подібно як і инь-

Зближившись до гостей прибрали обое поважну, холодну міну і просили всіх до хати. Панни не дуже раді були тій просьбі, їм було тут так приємно, паничі були такі свобідні та милі і говорили тут красші компліменти, як в хаті, тож неохотно поступали они за старшими дамами, що відходили, жалуючи, що не можуть дальше слухати ексалтованих річий, о яких їм паничі верзли.

В салі позасїдали всі на лавочки. На середину салі положили тоалетове зеркало. коло него посадили на кріслі Емілію, убрану тепер в слюбний вінець. Потім винесли дружби на таці чипок і почали з ним кругом молоді танцювати. Тимчасом матка, що стояла за Емілією, відчепляла їй вінець. Відчепивши поклала его так, щоби молода не бачила, на тацу і прикрила хусткою, а чипок причепила Галицкій на голову. Дружби обернули зеркало і Галицка побачила себе вже в жіночій чипку. Матка взяла єї під руку і повела до молодого, передаючи ему его жінку та наказуючи, щоби єї шанував.

Потім танцювали ще всі панни в вінці, а Орест, танцюючи з Марією, шепнув їй до уха:

— За рік побачу тебе так само наряджену — на котрі слова она щасливо усьміхнула ся.

Тепер ще мусіли дружби танцювати з подарунками, які батько й матка молодим принесли. Дружби не вийшли також на сухо, бо дістали від молоді гарні шовкові хустки, а від молодого срібні пушки на тютюн з виґравированими своїми іменами.

Як сєся ціла церемонія скінчила ся, подали обід. По обіді наступили знов танці, але тепер вже й старші брали в них участь. Гуляли до півночі, а змучившись уже до живого, порозходили ся спати.

Рано зійшли ся ще на сніданє і аж потім почали розїжджати ся. Всіх паничів запросив Денис до себе, бо так веліли ему мати і сестра. Орест перепрашав, що не може йти, бо мусить над вечір з молодію парою відїздити.

Наплакавшись до волі, почала Емілія збиратись в дорогу. Все придане було вже спакowane на двох возах. Радоский вислав вози й бричку Галицкого до перевозу, бо молодята хотіли ще йти в село попрощати ся з Лісковскими.

Орест був рад тій нагоді, бо міг ще побачити ся з своєю милою. В Лісковских не забавили довго, бо Галицкий сїшив ся до дому, тай вози чекали коло перевозу. Голосно плачучи, прощала ся Галицка з своїми кривними, котрі відвели єї аж до Дністра. При прощаню сказав ще Орест до Марії:

— Найдальше за тиждень дістанете від мене лист.

— Не дайте мені довго чекати — сказала дівчина й сльози появили ся в єї гарних очах.

(Дальше буде.)

шим артистам. Борба о хліб насущний, охолоджує і морозить найгорячіші ідеали і аайкрасші пориви молодечого чувства патріотичного. Русь узнає посвячене хіба по смерті. Субвенція для нашого одинокого театру, що старає ся всіми силами удержати на висоті свого призначення, дуже мала — і підвищення її конечно треба домогати ся, але ж і артисти при так лхій платі не в силі его на тій висоті удержати. Тож caveant consules, бо то наша найлюбійша інституція народна. Богато людей косим оком на її розцвіт поглядає, — не даваймо-ж видіти їй.

Дрібні вісти.

Чернівці, дня 19. липня 1895. р.

Виділ товариства „Руска Школа“ в Чернівцях скликає на неділю, дня 28. лат. липня с. р. о 3 год. пополудни до салі „Народного Дому“ сегоднішні головні збори своїх членів і Русинів, що до сего многоважного товариства пристувити хотять. Належить надіяти ся, що особливо всі учителі й учительки, котрі з нагоди ювілею уч. семінарії і краєвої конференції учительської з'їдуть ся в Чернівцях, не залишать взяти участь в сих зборах, котрі надіємо ся причинять ся до оживлення сего товариства коначного для нашого культурного розвитку.

Дирекция почт і телеграфів у Львові оголошує: В часі переправи почт з Новотанця до Буківська через прибувший в наслідок дощу потік Сянчок затопила ся дня 7. с. м. скринка, в котрій містили ся письма і пересилки для Буківська. Згаданої скринки не віднайдено мимо всяких заходів. Факт сей подає ся до загальної відомости в тій цілі, щоби дотичні сторони евентуально вислали дублікати письм, почтові перекази і пр. а взаглядно, щоби прислали рекламації.

Вивандроване до Америки. Хоч еміграція заморська в останніх часах не була дуже велика, то все таки до Сполучених Держав американських їздили емігранти дуже радо. В пристанях Сполучених Держав американських висіло в 1894 році 314.467 людей. Се значне число складало ся з 186.287 мужчин і 128.220 женщин. Що до віку між емігрантами були переважно особи в повнім розцвіті сил. І так між тими 314.467 емігрантами було 41.755 осіб нижше 15 літ, 258.162 в віці між 15 а 40 літами, 14.550 осіб в віку вище 40 літ. Між емігрантами переважає число мужчин, з вїмкою Ірландії, звідки вивандрувало 13.348 мужчин а 17.650 женщин в віці 15 до 40 літ. З Італії вивандрувало 27.806 мужчин, а лише 8768 женщин. Що-ж до освіти, то між емігрантами з року 1894 тільки 1586 мужчин і 150 женщин можна зачислити до інтелігентніших клас. Між иньшими було 123 лікарів і хірургів, 211 духовних, 270 учителів, а 342 музиків.

Дотепний злодій. До мешканця зарібника Івана Лесяка при улиці Мейзельса у Львові, зайшов вчера рано Христоф Тичинський, щоби винаймати мешкане. Розглянувши ся добре по хаті, попросив жінку Лесяка, щоби пішла з ним до каси ощадности, бо він хоче відобрати там гроші і дати їй зараз завдаток. Жінчина послухала, а Тичинський вїйшов до каси та велів їй ждати перед входом. Вистоявши до 10-ої години надармо перед дверми каси, вернула Лесякова домів і застала двері мешканця вломані, а всі речі мужа украдені. Поліція дізнавши ся о мешканю любовниці Тичинського, Йосифу Беняку під ч. 17 при улиці Коперника, засіла ся там і прихопила Тичинського, як вертав з міста, накупивши за гроші з проданих річий повний кіш ковбас, булок і фляшку горівки. В арештованім злодію пізнано дезертира 30. полку піхоти, що утік 30. червня з арешту на цитаделі.

Незвичайно трагічну пригоду описує „Київське Слово“. Пригода стала ся в повіті радомишльськім в містечку Малині. Вечером около

5-ої години жінка механіка Р., зайнятого в фабриці паперу, пішла з дочками до купелі. При ріці зійшла ся з родиною машиніста товариша мужа, зложеної з матери і двоох дочок, і разом почали купати ся. День був гарний, то купали ся довго а найдовше зістала ся у воді дочка механіка, 18-літня дівчина, котра иноді діставала нападів конвульсійних. Як на нещасте — в хвили, коли вже всі почали убирати ся, тая дівчина, пливаючи ще в ріці і на глубини дістала напад та почала топити ся. Мати перша побачивши пригоду, кинулась ратувати дочку, однак тота, вхопивши матір за руку потягнула її в глубинь. На ратунок матери і сестрі посліпила молодша дочка, 16-літня дівчина. Але і тій не пощастило — мати придавила її собою і потягла у воду. Тоді кинулись ратувати всі три женщины родини машиніста, але і їх стрігло те саме. Одна тягнула за собою другу і в борбі з водою тратили притомність і можливість ратунку. Свідком сеї страшної сцени був рибак, що педагог плив човном. Він підплив чим скорше до місця пригоди, однак ратунку був над его сили. Тонучі женщины перевернули човно з ним і він, лише дякуючи своїй силі, видістав ся сам з нещастя. Тимчасом надбігли над берег ріки люди, між ними і лікар міський. Кинулись ратувати — та дарма! З видобутих шість женщин ледви двом можна було привернути жите. Утопили ся: жінка і дві доньки механіка і також одна з доньок машиніста. Годі описати розпуку механіка, котрий був підчас цілої сцени видобути і безслідного ратунку его родини.

Конскрипція в Сераєві. Головне місто Боснії знаходить тенер в австрійських політичних кругах чим раз більшої уваги, іменно о скільки оно підносить ся культурно. Цікава є також конскрипція. Іменно мало Сераєво в році 1885-ім 23.268 мешканців, а в році 1895-ім вже 37.713, а разом з війском 41.173. Перед десятима роками було в Сераєві 5926 домів і 6299 помешкань. Після віроісповідання було тоді 15.787 могамеданів, 4431 православних, 3326 католиків, 2619 жидів і 106 иньшого віроісповідання. Сегодні є в Сераєві вже 7137 домів з 7948 помешканцями; 17.074 могамеданів, 5855 православних, 10.473 католиків, 3994 жидів і 317 иньших віроісповідань. Отже населене зросло о 43-6 процент.

Особливий банк повстав дня 1. с. м. в Берліні за ініціативою спритного обманця Альберта Ріхтера, під шумною фірмою: „No-ske Creditbank“. Обширні льокалі банку, поміщені на першій поверсі, урядив він дуже елегантно, умеблював гарно завдяки легковірности фабрикантів, котрі ему потрібні річі достарчили безплатно, потім заангажував до писаня адрес дванайцять пань і два бухгалтерів. — На день 16-го липня с. р. заангажував він ще надто 14 бухгалтерів і иньших урядників; всім казав він зложити відповідну кавцію. Дня 1. с. м. отворено урочисто банк, а шеф банку мав промову до своїх урядників, що сей новий банк в короткій часі піднесе ся до значіння першорядного в Німеччині і що о нїм будуть небавом говорити. Потім забрав ся персонал до роботи, а вже на другий день зачали о нїм говорити, бо шеф в день отвореня банку утік з кавціями.

Нова Остенда. Полковник Нурт, знаний в Англії „король салітровий“, умавляє ся тепер з бельгійським королем Леопольдом о закупно надбережного ґрунту між Остендою а місцевостію Маріякарне. Славний предпріємець англійський жертвує за той ґрунт 7 і пів мільонів франків і хоче там утворити нове купелеве місце, котре під взглядом урядження і пихи в нітім не зістане позаду Остенди. Король Леопольд відносить ся до сего проекту прихильно і представить его налаті послів в Брукселі. ґрунта належать до доменів короля.

Міністерством родинним називають англійські газети нове англійське міністерство і то не без причини. В склад міністерства належить батько і син: Йосиф і Австен Чемберлені, тест: Сальсбері і его зять Сельборн; два брати: Артур і Геральд Бальфур, вуйко і два сестрінці: Сальсбері і обидва Бальфур, два шваґри: Жорж

Гамільтен і Лендсдовн. Пять з нових міністрів є кавалерами: Артур Бальфур, Чемберлен, Генрі Жемс, Фісер і Макаarne.

Наслідки еманципації женщин. В місті Фльоренці в Америці побідили при виборі міських урядників женщины. Жінки кандидували против своїх мужів і побідили. Се так огірчило мужчин, що одного дня всі покинули свої жінки. Се знов настрашило жінки так, що коли мужі не вертали, они зложили свої уряди і вимагали ся тим, що їм не ходило о уряди, а о те, щоби показати, що зможуть перепровадити. Тепер місто не має урядників, і ніхто не знає, як то скінчить ся, бо мужчинам дуже сподобало ся жите без урядів і жінок.

Дуже музикальне місто. Як показує ся, жадне місто на світі не має так дуже музикального населення як Сан Антоніо, столиця в Тексас. Для популяризації клясичної музики збудовано там гарний будинок під назвиском: „Галія Бетовена“. Та се не було би ще нічого так дивного, що на-пів дикі мешканці того краю, діткнені цивілізацією, полюбили поважну музику. Але от що: в день урочистого отворення тої галії лобачила численно зібрана публіка на естраді великими буквами напись: „Упрашає ся не стріляти з револьверів до піаністи, бо він буде старати ся, словнити свою задачу як найліпше“. Ся просьба була цілком узасаднена, бо в Сан Антоніо трафляло ся дуже часто, що інтелігентні знавці музики висказували своє незадоволене на концертах вистрілами з револьверів.

Зміна властителів Інженери Григорій і Гвальберт Зембицкай купили перед кількома днями на спільну власність від ґр. Никодема Потоцкого маєтність Звнчач горішний, в турчаньскім повіті, за 200.000 зр.

Новий поклад камінного вугля в Мишині. В Мишині під Коломнею відкрито другу верству камінного вугля в глубині 154 метрів. Вуголь тої верстви чорний. Если покаже ся, що ся друга верства єсть в цілім селі, то в Мишині будуть перворядні копальні вугля в Галичині.

Темнота і забобони люд. Дня 30-го червня с. р. повісив ся в Ольшаниці, повіта краківського, хорий на меланхолію, досить заможний господар Тома Гіба. В три години по смерті, коли тіло вже майже цілком закростеніло, почали зібрані сусіди бити з цілої сили небіщика в лице, щоби — як один казав — воскресити его, а як казав другий — щоби охоронити нарід від посухи, яка, після повірки, звичайно буває по смерті самоубийнича. Щоби небіщак вже більше до хати не вернув ся, витягли тіло ямою, викопаною під порогом, вложили его в домовину і вивезли на гору, котру називають Парховаткою або Песьою горою. Там викопали яму, кинули в ню тіло лицем до землі, та накрили домовиною і закопали. Ціла ся подія була би, як здаєсь, перейшла непомічено, як би не командант стації жандармерії в Лішках, котрий перевіз на місци вступне слідство і о всім повідомив власти. Найбільше завинив вїйт, що своєю урядовою повагою не перешкодив цілій події.

Оповіщене.

Головні збори тов. „Руска Школа“ в Чернівцях відбудуть ся в неділю, дня 28. лат. липня с. р. о 3. годині пополудни в салі „Народного Дому“ (улиця Петровича ч. 2), на котрі всіх дотеперішних членів, й п. т. учителів, учительок і приятелів руского шкільництва сим запрошаємо.

За виділ тов. „Руска Школа“ в Чернівцях, в липні 1895 р.
Проф. Др. С. Смаль-Стоцкий
голова.

Проф. С. Шпойнаровский.
секретар.

Передплатників, котрі в доручуванню „Буковини“ добачать якусь неправильність або котрим не достає якого числа, просимо се зараз подавати нам до відомости. Реклямація бракуючих чисел увільнена від оплати порта.

Ціни збіжжя і других продуктів.

	Дня 19. липня 1895		Львів.		Чернівці.	
Пшениця . . .	від 7.80	до 8.20	від 6.75	до 7.—		
Жито	6.25	„ 6.75	5.75	„ 6.—		
Ячмінь	5.—	„ 5.50	5.75	„ 6.—		
Овес	6.10	„ 6.50	5.10	„ 5.15		
Ріпак	9.—	„ 9.50	—	„ —		
Горох	6.—	„ 8.—	—	„ —		
Вика	5.75	„ 6.20	—	„ —		
Льнянка	—	„ —	—	„ —		
Біб	—	„ —	—	„ —		
Бобик	—	„ —	—	„ —		
Гречка	—	„ —	—	„ —		
Конюшина черв.	—	„ —	—	„ —		
Конюшина біла	—	„ —	—	„ —		
Конюш. шведск.	—	„ —	—	„ —		
Кмни	—	„ —	—	„ —		
Аниж	—	„ —	—	„ —		
Кукуруза	6.—	„ 7.—	5.65	„ 5.73		
Хмідь 58.— до 59.— збр. за кильо у Львові, оковита за 10.000 літрів 14.25—14.75.						

ГІМНАЗИСТ-РУСИН,

— укінчивший VII. класу гімназіяльну, —

приватної лекції

на село або й в місті.

Ласкаві зголошення надсилати до нашої редакції.

„ДНІСТЕР“

товариство взаємних обезпечень

у Львові,

улиця Валова ч. 11,

засноване на підставі концесії ц. к. міністерства справ внутрішніх з дня 9. грудня 1891. р. ч. 22751, розпочало свою діяльність дня 15. н. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“, опертий на засаді взаємности своїх членів, обезпечає всяке майно движиме і недвижиме против шкідливих пожеж під найприступнішими услівями і почислює можливо найнижші премії.

Всякі шкоди ліквідують ся і виплачують ся сейчас по пожезі.

Зголошення о уділені агенції в місцевостях, де нема агентів „Дністра“, приймають ся.

КНИГАРНЯ

наукового Товариства імени Шевченка

у Львові, улица Академічна ч. 8,

продас слідуєчі книжки:

Юрій Федькович. Повісті і оповідання	20
Михайло Старпкий. В темряві, драма	20
Вас. Чайченко. Твори прозаїчні ч. I. 80 кр. ч. II. 50 кр. ч. III	80
— Книга казок, поезії часть II.	60
— Під хмарним небом, поезії ч. I.	1

Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 450 зр. з пересилкою	5
— Кобзар для дітей	20

Мих. Коцюбинський. „Хо“, оповідане	10
--	----

Левенко. Пани і люди, повість	80
— Салдатський розрух	10

Геринг-Герасимович. Що то є господарність	20
---	----

Осип Маковей. Поезії	20
— „Озерма“ — новеля	10

К. Т. Подоленко. За громаду, хроніка	20
--	----

Іван Франко. Жіноча неволя в руских піснях народних	35
---	----

— Без праці, оповідане	20
— Лис Микита Гетого	50

— Украдене щасте, драма	30
-----------------------------------	----

Уманець і Спілка. Словар російсько-український ч. I. і II. по	2 50
---	------

І. Баштовий. Українство на літерат. повах з Московщиною	50
---	----

Ом. Партицкий. Провідні ідеї в писмах Тар. Шевченка	35
---	----

Вас. Ріленько. „Ієїгенія в Тавриді“, драма	30
--	----

Записки Товариства імени Шевченка ч. I, II, III, IV. і V. по	1 20
--	------

— Кенан. Сибір ч. I. II.	1 20
----------------------------------	------

Кирило Студинський. Лірики, студія	20
--	----

— Пересторога	1
-------------------------	---

Василь Щурат. Пісня про Роланда	50
---	----

Леся Українка і Макс. Ставицький. Книга пісень Г. Гейне	80
---	----

— На крилах пісень, збірник поезій	60
--	----

Павло Граб. Збірник поезій ч. I.	20
--	----

— З чужого поля, переклади ч. I.	20
--	----

Др. Огоновский. Історія рускої літератури II. 3 зр., III. ч. 1 і 2 — 4 зр., IV. 1 зр., а том I.	3
---	---

— Studien auf dem Gebiete der ruth. Sprache	1 50
---	------

Куліш. Шекспірові твори перекл. ч. I.	1
---	---

— Чорна Рада, повість	80
---------------------------------	----

Іван Нечуй. Повістки і оповідання	30
---	----

— Сьвітлогляд українського народа	30
---	----

— Кайдашева сім'я, повість	50
--------------------------------------	----

— Навіжена, повість	20
-------------------------------	----

— Над чорним морем, повість	90
---------------------------------------	----

— Хмари, повість	1 50
----------------------------	------

— Причепана, повість	1 50
--------------------------------	------

— Микола Джеря, повість	80
-----------------------------------	----

— Поміж ворогами	50
----------------------------	----

— Попались	10
----------------------	----

ПРАВДА

ВІСТНИК

політики, науки і письменства, виходить двічі в місяць по ціні на рік 4 зр. пів року 2 зр., на чверть року 1 зр.

У Львові, улица Академічна, ч. 8.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО „РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улиця Петровича число 2,

мас на складі:

„ІЛЮСТРОВАНУ БІБЛІОТЕКУ“

для молодіжи, міщан і селян, редаговану Омеляном Поповичем року 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, по 1 зл. 20 кр. за рочник, а всі 9 разом за 9 зр.

3 пересилкою поштовою 9 зр. 30 кр.

Чума горілчана.

Сумна історія для перестороги і науки бідним і багатим, старим і молодим переповніла і тверезим руским читальникам присвятив Омелян Попович. Книжка ся має 80 сторін і коштує 20 кр., поштою 25 кр.

ВИЙШОВ

МОЛИТВЕННИК

виданий „Просвітою“

в народній мові, великий, обіймаючий 640 сторін друку, найповніший зі всіх таких Молитвенників.

Молитвенник сей містить в собі: I.) Молитви щоденні ранні і вечірні. II.) З Богослуження церковного, іменно: а) з Бечерні. б) з Повечерниці малої, в) з Повечерниці великої, г) з Утрені, д) Літургія св. Іоана Золотоустого, е) Молитви з часі св. Літургії. III. Тайни покаяння і пресв. Евхаристії. IV. Молитви для різного віку, стану і в різних потребах V. Молитви в часі великого посту. VI. Молитви на празники а) Господські, б) Богородичні, в) Сьвятых VII.) Молитви сполучені з відпустами, VIII.) Акафист до а) Ісуса Хреста, б) Пресв. Богородиці в) св. Отця Николая. IX.) Молебні до пресв. Богородиці. X.) Тронарі, кондаки, богородичні і прокимени а) недільні, б) щоденні, в) на празники Господські, Богородичні і Сьвятых, г) на деякі потреби. XI.) Коляди і иньші пісні церковні. XII.) Місяцослов цілого року.

Сей молитвенник дістати можна в канцелярії товариства „Просвіта“ і в книгарні Ставропігійській і перепл. заведено Мих. Споярського по таких цінах:

- 1) Молитвенник брошурований — зр. 70 кр.
- 2) опрашений на-пів в цюлотно з одвітними відтисками — „ 90 „
- 3) опрашений ціло в цюлотно з золоченнями і відтисками 1 „ 10 „
- 4) опрашений як під 3) з додатком золочених берегів 1 „ 30 „
- 5) опрашений на-пів в шкіру з золоченнями і відтисками 1 „ 10 „
- 6) опрашений ціло в шкіру з золоченнями і відтисками 1 „ 60 „
- 7) опрашений як під 6) з додатком золотих берегів 1 „ 80 „

Замовляючі поодинокі Молитвенники звольять присилати на оплату пошти 20 кр.

Альбом заслужених Русинів.

Ціна 70 кр.

СИЛА КНИЖКИ

або

о просвіті народній.

Під таким заголовком вийшла брошура в Чернівцях

написана

учителем Дарієм Пігуляком.

Ціна 25 кр., з пересилкою 27 кр. — Замовляти можна в реакції „Буковини“.

З друкарні Г. Чопи.

Видає і за редакцію відповідає Осип Маковей.

